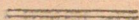

Колко весели вечери прѣминувахъ тамъ съ съ приятелитѣ си, съ съ колко славни чюжденци се запознахъ тамъ! Тамъ бѣше дѣто една жена възрастна, и достойна за сичкитѣ ми почести, бѣше ме напраздно принуждавала да идж подирѣ ѝ на Тоскана, като прѣдвиждаше, ако останяхъ на Миланъ, сичкитѣ злочестии, които трѣбуваше да ми доджтѣ. О спомени пълни съ съ възвълнуванье! О припомнянье на едно минжло толкось размѣсено съ съ удоволствия и скърби, и толкось наскоро угаснжло!

Момчетата на гостеприемницата разбрахж тврѣдѣ скоро кой сжмъ. Расчю се, и вечерята видѣхъ много свѣтъ да се въспира на мегданятъ и да гледа на прозорцитѣ. Единъ човѣкъ, — не знамъ кой трѣбува да е былъ, — видеше се да ме позна, и ме здрависа, като издигнж двѣтъ ржцѣ.

Ахъ! дѣ бѣхж синоветѣ на Поро, синоветѣ ми? Защо не ги виждамъ?

Комисаринѣтъ ме заведе на полицията, за да ме прѣдстави на директорѣтъ. Колко ми се нажяли, като видѣхъ пакъ това здание, първата ми тѣмница! Колко злочестии ми додохж на умѣтъ! Ахъ азъ си припомнямъ за тебе съ съ умиленье, Мелкиоре Джиоя, и за бързитѣ крачки, които те виждахъ да правишь на длъжь и на ширѣ мѣжду тия тѣсни стѣни, и за чясоветѣ, които ти прѣминуваше, поцѣпенѣ, сѣднжлъ на една малка маса, да си пишешъ благороднитѣ мисли, и за бѣлвзитѣ, които ми правеше съ съ една кърпа, и за тжгата, съ съ която ме гледаше, когато ти запрѣтывахж да ми правишь бѣлвзи! И мисляхъ на